

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2024 r. – WebGroup Czech Republic/Komisja

(Sprawa T-139/24)

(C/2024/3077)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: WebGroup Czech Republic, a.s. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciele: M. Pinto de Lemos Fermiano Rato i A. Kontosakou, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania:

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2023) 8850 wersja ostateczna z dnia 20 grudnia 2023 r. wskazującej XVI-deos jako bardzo dużą platformę internetową zgodnie z art. 33 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 ⁽¹⁾ (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) w zakresie, w jakim Komisja nałożyła w niej na stronę skarżącą na podstawie art. 39 ust. 1 rozporządzenia 2022/2065 obowiązek, zgodnie z którym dostawcy bardzo dużych platform internetowych, którzy prezentują reklamy na swoich interfejsach internetowych, mają podawać do wiadomości publicznej w określonej sekcji swojego interfejsu internetowego, za pomocą umożliwiającego wyszukiwanie na podstawie wielu kryteriów i niezawodnego narzędzia oraz za pośrednictwem interfejsów programowania aplikacyjnego, repozytorium zawierające informacje, o których mowa w art. 39 ust. 2 tego rozporządzenia, przez cały okres prezentowania reklamy aż do upływu jednego roku po ostatnim zaprezentowaniu reklamy na swoich interfejsach internetowych, oraz
- stwierdzenie częściowej niemożności zastosowania art. 39 rozporządzenia 2022/2065 w zakresie, w jakim Komisja nakłada w nim w ust. 1 obowiązek, w ramach którego dostawcy bardzo dużych platform internetowych, którzy prezentują reklamy na swoich interfejsach internetowych, mają podawać do wiadomości publicznej w określonej sekcji swojego interfejsu internetowego, za pomocą umożliwiającego wyszukiwanie na podstawie wielu kryteriów i niezawodnego narzędzia oraz za pośrednictwem interfejsów programowania aplikacyjnego, repozytorium zawierające informacje, o których mowa w art. 39 ust. 2 tego rozporządzenia, przez cały okres prezentowania reklamy aż do upływu jednego roku po ostatnim zaprezentowaniu reklamy na swoich interfejsach internetowych, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

Zarzut ten dotyczy tego, że nałożony na stronę skarżącą w art. 39 ust. 1 rozporządzenia nr 2022/2065 obowiązek podawania do publicznej wiadomości repozytorium zawierającego co najmniej informacje wskazane w art. 39 ust. 2 tego rozporządzenia jest niezgodny z prawem, ponieważ narusza przysługujące skarżącej i jej reklamodawcom prawo do poufności, a także przysługujące jej prawo podstawowe do prowadzenia działalności gospodarczej [art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”)] oraz jej prawo własności (art. 17 karty).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.U. 2022, L 277, s. 1).